

siona pe loc. Această poziție este adoptată de mine – am încheiat eu – un personaj care nu a avut nicio legătură cu Securitatea, dar care consideră că doar asumându-ne niște criterii bazate pe dreptul statelor la apărare se pot pune bazele unor relații de încredere pentru viitor”. Și de această dată reacția a fost promptă: și-a chemat adjuncții și m-a rugat să repet cele declarate, ceea ce am și făcut, atmosfera devenind cu fiecare cuvânt tot mai destinsă. Apoi, adresându-se celor de față, a spus că începe să creadă că a greșit cerând o „predare totală”, fără a ține cont de faptul că discuțiile se purtau cu viitori aliați: „El are dreptate, dacă vrem să fim aliați și vrem să fim împreună, de ce ne mai cramponăm de niște chestii din astea? Trebuie să găsim compromisuri cu respectarea legilor fiecărei țări”. După câteva aprecieri măgulitoare la adresa mea, mi-a cerut să le prezint propunerile mele. Le-am spus că, în conformitate cu regulamentele românești, eu, ca șef al Serviciului, am dreptul să-i retrag în termen de șase luni, iar „fantomile” au obligația să revină în țară, în condițiile convenite la plecarea. Deci, aveam nevoie de șase luni. În situația în care va exista cineva care să refuze executarea ordinului, urma să-i predau toate datele pe care le cunoșteam despre persoana aflată în stare de insubordonare. Spre surpriza mea totală – chiar provocator – mi-a spus că partea americană, pentru a-mi sprijini demersurile, ne acordă un an până la rezolvarea situației. Și astăzi îmi amintesc privirile care mă fixau, ușor șăgalnic, când mi s-a prelungit termenul „socotelilor”. A doua zi, la micul dejun organizat la hotelul unde se afla președintele Iliescu și unde a participat și șeful FBI-ului, au fost repetate înțelegerile convenite. Totul într-o atmosferă plină de speranțe.

Întorși la București, am trecut imediat la declanșarea procedurilor care trebuiau să aducă „fantomile” acasă.

Și acum îmi amintesc insomniile care mă bântuiau la gândul că aveam mari dificultăți în rezolvarea obligațiilor materiale față de „fantomile” ce urmau să fie repatriate. La încheierea termenului stabilit – adică un an –, în pofida repetatelor apeluri adresate conform regulamentelor în vigoare, am trăit condiția unui comandant părăsit de trupe. Cu o singură excepție, și aceea utilizată de viitorii noștri aliați ca momeală în vederea consemnării comportamentului nostru, ceilalți – adică „fantomile” noastre – se aflau cu toții în stare de dezertare, refuzând executarea ordinelor date în conformitate cu obligațiile pe care le-am asumat de bună voie și nesiliți de nimeni. În astfel de condiții – după ce am prezentat situația președintelui – am plecat la Washington cu lista incriminată. Este de prisos să mai spun că m-am aflat într-o ipostază pe cât de penibilă, pe atât de confortabilă. Aveam cea mai concretă și directă dovadă că „fantomile” noastre se aflau de mult timp sub control direct american. Întregul joc făcut până la acea dată – și, din nefericire, nu a încetat nici din acel moment – a creat dificultăți uriașe demersurilor românești vizând scoaterea țării din izolarea dezastruoasă în care se afla. Pot spune, fără teama de a greși, că dezertorii noștri au contribuit la discreditarea noului curs pe care se angajase țara și sistemele sale de protecție, negociindu-și astfel propriile șanse. Ar fi incorect să-i condamnăm prea mult pentru soluțiile de dezertare adoptate, uitând

întregul spectacol al atacării și devalorării arhivelor. Dacă domnul Măgureanu și alți parteneri întru credință și moralitate trăiesc încă îndoieli asupra celor spuse aici de mine, prezentate în mod repetat și cu alte ocazii, Serviciul de Informații Externe posedă materialele probatorii, iar domnul Ion Iliescu poate să confirme cele declarate. Sunt sigur. Ar fi de prisos să mai insist asupra faptului că atunci când am vrut să prezint lista cu ofițerii care refuzaseră să execute ordinul „Centralei”, partea americană nu a mai dorit să o primească. Refuzul a fost însoțit de declarația: „Nu. Nu avem nevoie. Suntem siguri că aveți toate motivele pentru a vă respecta obligațiile asumate.” De ce mai sunt rostite încă asemenea acuzații și imprecășii la adresa lui Ioan Talpeș? Într-adevăr, rămâne o întrebare la care va trebui să se dea și un răspuns acceptabil. Ar fi prea frumos ca „novicele” Ioan Talpeș să reușească deschiderea și încheierea relațiilor de prietenie și colaborare cu toate serviciile NATO, fără să primească și felicitările cuvenite. Oricum, primesc cu o mare plăcere toate felicitările de genul celor prezentate în „Vitalii” și sunt gata să le răspund. Mulțumesc revistei dvs. pentru eleganța oportunității de a mă exprima în fața unor cititori avizați, fiind gata să particip la orice discuție organizată în vederea stabilirii „trădărilor” și „trădătorilor”, inclusiv a acelora de grup sau gașcă. Asupra trădătorilor de țară ... sunt convins că istoria se va pronunța, indiferent ce dorim noi, trăitorii trecători.

Sfârșit

